Навала хмар на овиді й в зеніті,
Дощу диханням виповнена вщерть,
Неквапно сунеться… Густі набряклі ниті
Розмотує небесна круговерть.

І ми в таку неблагосну годину
Лишаєм затишок домашнього тепла,
Рушаючи в мандрівку несходиму,
Що нас так довго у житті вела…

Уже й не знати — звідки і куди ми
Отак задумано бредемо навмання —
Рівниною чи схилами крутими?
Чи ми женемося? Чи нас хто здоганя?

В твоїх очах докірливе благання.
Чи бачиш у моїх спокуту і журу?
В останню мить останнього зітхання
Я їх з собою в потойбіччя заберу.